

קונטרס

יְרֵאת הַשָּׁמַיִם

יגלה מעלת מדת יראת שמים, ואל מה יכולים לזכות על-ידי-זה, שיפתח לו האור הגנוז, ויזכה לחזות בנעם הוי"ה ולבקר בהיכלו.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל־הַקְּדוֹשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קונטרס

יְרֵאת הַשֵּׁם

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ אָמַר (מְשָׁלִי י, כז): "יְרֵאת הַשֵּׁם תוֹסִיף יָמִים, וְשָׁנוֹת רַשְׁעִים תִּקְצְרָנָה", כְּשֶׁאָדָם מְפַחֵד רַק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מוֹסִיף יָמִים, לֹא-כֵן שְׁנוֹתָם שֶׁל הַרְשָׁעִים מִתְקַצְרוֹת. מִהִי הַמְשָׁמְעוֹת בְּזֶה? אֲלֹא רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פד), שֶׁכָּל יוֹם מִתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז בְּכָל הָעוֹלָם פְּלוֹ, בְּעֵת שֶׁבָרָא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַבְּרִיאָה, הִיָּה רַק אוֹר אֵין סוּף, רָאוּ, כְּבִיכּוֹל, רַק אֱלֻקוֹת, לֹא רָאוּ שׁוֹם דְּבַר מִהַבְּרִיאָה רַק אֶת עֵצָם עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְהִיָּה פֶחַד וְיִרְאָה גְדוּלָה מְאֹד, כִּי אִם יוֹדְעִים שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא, וְאֵין בְּלִעְדֵיּוֹ נִמְצָא, וְהוּא עוֹמֵד בֵּינֵינוּ וּמְסַתְּפֵל עֲלֵינוּ, אֲזִי נּוֹפְלֵת אֵימָה וְרַעְדָה גְדוּלָה לְפָחַד מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ. רָאָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהָאוֹר הַזֶּה — אֵינָם רְאוּיִים הַרְשָׁעִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ

בו, כי הרשע יודע רבונו ומתפונן למרד בו, יודע שהשם יתברך מסתכל עליו, ואף-על-פי-כן עושה עוונות להכעיס, אזי העלים הקדוש-ברוך-הוא את האור כי טוב, שלא יהיה לו טוב, וכן שלא יקבל ענש קשה כל-כף. כי כף יש למוד זכות על הרשע — מסכן, אינו רואה שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו, עמו ואצלו, ופן ואולי היה יודע זאת, לא היה חוטא, ולכן גנו הבורא יתברך את האור הזה מהרשעים שלא יראוהו, והשאירו בתוך התורה, והצדיקים שלומדים תורה, הם רואים את האור הזה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): אין טוב אלא הקדוש-ברוך-הוא, שנאמר (תהלים קמה, ט): "טוב הוי"ה לכל", אין טוב אלא התורה, שנאמר (משלי ד, ב): "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו", אין טוב אלא צדיקים, שנאמר (ישעיה ג, י): "אמרו צדיק כי טוב", נמצא, שהקדוש-ברוך-הוא הוא עצם הטוב, התורה היא עצם הטוב, והצדיקים הם עצם הטוב, ולכן להם מתגלה האור הגנוז.

ואיך יתכן שכל העולם כלו זה רק אור אין סוף, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, דומם,

צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ואם-כן למה באמת אין רואים את זאת? למה זה נעלם ונסתר, ואיך יכול להיות שיהיה נעלם ונסתר?! אלא באים נחשים ועקרבים, ומבלבלים לאדם את המחשבה, שהם המחשבות זרות והבלבולים שיש לכל אחד. כמו שיש לאדם עינים לראות, כך יש עיני השכל, העינים רואות את הגשמיות והחמריות, אבל אם העינים מקשרות לעיני השכל, אזי רואה רק רוחניות אלקות, ואינו רואה בריאה. ולכן הצדיקים אינם רואים משום דבר רק את הבורא יתברך שמו, הם מסתכלים על בני-אדם, ויודעים בדיוק מה הם עשו, פי להם נגלה הכל, ומבינים מה שכל אחד מדבר, ומתוך דבוריו שמדבר, הם מבינים סודות התורה, כמו-כן מכל החיות והעופות שמציצים ומקרקרים ונוהמים ונובחים, כל חיה בקול שלה, הצדיק יכול לצרף את הקולות הללו, ולעשות מהם דבורים, פי כלם — כל החיות והעופות, מוציאים קולות, והקולות שלהם דבורים, וכן האילנות משיחים זה עם זה, וכן דומם צועק, כמו שכתוב (חבקוק ב, יא): "אבן מקיר תזעק", ולכן אצל הצדיקים הכל רק אלקות, ואינם רואים דברים אחרים, כי המחמחשבה

שְׁלֵהֶם מִטְהָר וּמְזַכֵּה, וּמְמִילָא עֵינֵי הַשֶּׁכֶל מִקְשָׁרִים אֶל עֵינֵי הַגִּשְׁמִי, לֹא-כֵן לְרָשָׁעִים יֵשׁ מִחֻשְׁבוֹת זְרוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל הַנְּחָשִׁים וְהַעֲקָרִבִּים הַמְּבַלְבְּלִים לָהֶם אֶת הַמַּחַ וְהַמְּחַשְׁבָה, עַד שְׁאִינָם זֹכִים לְרֵאוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֹא רַק טַבַּע, מִקְרָה וּמְזֹל. עַד שְׁיִשְׁנָם רָשָׁעִים שֶׁנִּפְּלוּ כָּל-כֶּף בְּתַאֲוֹת נְאוּף, שֶׁעַל כָּל אִשָּׁה הַעֹבֶרֶת בְּרַחוּב הֵם מְכַרְחִים לְהִסְתַּפֵּל עָלֶיהָ, שֶׁזֶהוּ הָעוֹן הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר, כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (יִלְקוּט וַיִּקְרָא תְרַנַּח): אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט אֲלֹא בַמָּה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת, אִם אָדָם הָיָה שׁוֹמֵר אֶת עֵינָיו, וְלֹא הָיָה מְסַתַּפֵּל עַל נָשִׁים, לֹא הָיָה מְסַתַּפֵּל עַל שׁוֹם תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, עַל שׁוֹם דְּבַר הַמְּחַמֵּם אוֹתוֹ לְעֵבְרוֹת, אֲזַי לֹא הָיָה חוֹטֵא כָּלֵל וּכְלָל, אֲלֹא שְׁבָאִים נְחָשִׁים וְעֲקָרִבִּים, וּמְסִיתִים לְהִסְתַּפֵּל עַל גִּשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. וְלִכֵּן הָרֵאשׁ וְהַמַּח שָׁלוֹ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, בְּזַבְּל, וּמְמִילָא שׁוֹכַח מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא נִמְשָׁף אַחֵר הַזֶּהֱמָה, וְעוֹבֵר עֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא עַד): טוֹב מְרָאָה עֵינָיִם בְּאִשָּׁה יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ שֶׁל מַעֲשֵׂה, שְׁנֹאֲמַר (קִהְלַת ו, ט): "טוֹב מְרָאָה עֵינָיִם מִהֲלֵךְ נֶפֶשׁ", לְהִסְתַּפֵּל עַל נָשִׁים זֶה הֲרַבָּה יוֹתֵר גְּרוּעַ מְכַל הָעֲוֹנוֹת. יוֹסֵף הַצַּדִּיק

זכה להגיע למדרגתו, שהיה קדוש בקדשת הברית, כי שמר על עיניו. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות כ.): עין שלא רצתה לזון במה שאינו שלו, אין עין הרע שולט בו. נמצא, כשאדם שומר על עיניו, ואינו מסתכל על נשים ושאר דברים המביאים אותו לידי טמאה וזהמה, אלא מסתכל על הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה הוא מוסיף ימים, שזה "יראת ה' תוסיף ימים", מפחד רק מהקדוש-ברוך-הוא, כי מסתכל עליו יתברך, ויודע שהוא יתברך פה, ולכן מתבייש לעשות שטיות, ואזי כל יום נעשה לו ארץ, כי מי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, מי שמסתכל על רוחניות אלקות, כל יום מתארך אצלו ונמשך, ונעשה יום שלם, עד כדי כך שאומרים חכמינו הקדושים (קהלת רבה, פרשה א, סימן ה') על הפסוק (קהלת א, ד): "דור הולך ודור בא", כל יום ניום נולדים בו ששים רבוא, ובכל יום ניום מתים ששים רבוא; נמצא, שכל יום זהו דור שלם; כל זה כשיש לאדם יראת שמים, ומפחד מהקדוש-ברוך-הוא, אזי היום שלו כל-כך ארוך, ויכול ללמד כל-כך הרבה תורה, חמש ורש"י עם התרגום, משניות, גמרא בבלי, ורושלמי, תוספתא, מדרש רבה ותנחומא, זהר

ותקונים, עץ חיים ופרי עץ חיים, שמונה שערים, אוצרות חיים וכו' וכו', רמב"ם, טור ושלחן ערוך, וכל ספרי השו"תים, כל ספרי חסידות ומוסר, וכל ספרי רבנו ז"ל, כי אם יש לו יראת שמים, שמפחד רק מהקדוש-ברוך-הוא, ומסתכל רק על רוחניות אלקות, יש לו יום ארוך, ויכול כל-כף הרבה ללמד, והוא כל-כף שמח, כי מסתכל רק על הקדוש-ברוך-הוא. לא-כן הרשעים, לא רק שאין להם ימים, אלא אפלו השנים שלהם מאד מקצרות, בחינת: "ושנות רשעים תקצרנה", אין להם מאומה, מסכנים ריקים מיהם מתכן.

ולכן יראת השם זה היסוד בעבודת ה', לפחד רק מהקדוש-ברוך-הוא ולא מבשר ודם. וזה מה שכתוב (תהלים יט, ו): "יראת ה' טהורה עומדת לעד, משפטי הונ"ה אמת צדקו יחדו", אם יש לאדם יראה טהורה, איננו מפחד מאף בריה שבעולם רק מהשם יתברך. זו נקראת יראה טהורה, והיא עומדת לו לעד. רגע אחד שאדם רק חושב מהקדוש-ברוך-הוא ומפחד ממנו יתברך, הרגע הזה נשאר לו לנצח. ואיך זוכים לזה? אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן טו), אשר לאור

הגנוז הזה אי אפשר לזכות, אלא על-ידי שמעלים את היראה לשרשה, ואיך עושים כן? על-ידי משפט, ששופטים את עצמו, שאדם צריך להתבודד להקדוש-ברוך-הוא ולשאל: "רבנו של עולם, מה עשיתי עד עכשו?!" הוא צריך לפשפש במעשיו — "איך התנהגתי עד כה", ועל כל פרט ופרט הוא צריך לשפט את עצמו, ועל-ידי-זה יורדות ממנו כל היראות חיצוניות וכל הדינים. כי עד שאינו שופט עצמו, מדת הדין מתלבשת בשר ושוטר, ברוצח וגנב, בחייה רעה — להפחידו, אבל אם אדם שופט עצמו — "היכן אני בעולם, מי ברא את כל הבריאה? הלא הקדוש-ברוך-הוא, להיכן אני צריך לחזור? אל הקדוש-ברוך-הוא, ואיך אחזור בלי שום צדה, כי אף פעם לא למדתי חמש ורש"י עם התרגום, משניות, גמרא וכו', אף פעם לא למדתי מדרש רבה ותנחומא, אף פעם לא למדתי ספרי קבלה וחסידות ומוסר, וכיצד אעלה להקדוש-ברוך-הוא, כשאני חסר מכל זה?!" כששופט עצמו, אז הוא נוכח לראות, שחבל על הזמן היקר לבטלו בשטיות, ומתחיל ללמד. וזה מה שצריך המלך אומר: "יראת הוי"ה טהורה עומדת לעד,

משפטי ה' ה' אמת צדקו יחדו, הינו אם יש
 לאדם יראה טהורה, ומפחד רק מהקדוש-ברוך-
 הוא — זה עומד לו לעד. ואיך זוכים לזה?
 על-ידי ששופט עצמו באמת, אשר זה מה שמחזיק
 אותו. וזו מעלת הצדיקים, שתמיד מתבודדים
 להקדוש-ברוך-הוא, ומשיחים עמו בתברך, עד
 שזוכים ליראה כל-כף גדולה, שמתיראים רק
 מהבורא בתברך שמו!

אבל כדי להגיע לזה צריכים את הצדיק, אשר
 הוא מלא יראה, ותמיד מפחד רק מהקדוש-ברוך-
 הוא, וכשאדם בא אל הצדיק, הוא מקבל ממנו
 יראה לפחד רק ממנו בתברך. ותמיד צריכים
 להקדים את היראה, ואחר-כך באה אהבה. יראה
 זה בחינת אשה, כמו שכתוב (משלי לא): "אשה
 יראת ה' ה'ה", אהבה זה בחינת איש, ואמר רבנו
 ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), שחכמינו
 הקדושים אומרים (קדושין ב:): דרכו של איש לחזר
 אחר אשה, אם יהיה קדם יראה שנה אשה, ממילא
 תבוא אחר-כך אהבה, שנה איש, כי האיש שהוא
 אהבה יחזר אחר האשה שהיא יראה, ולכן צריכים
 להקדים את היראה, כי אהבה תבוא אחר-כך.

ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יז): יראת
 אלהים מקבלים מהצדיק; ולכן ככל שאדם מקרב
 יותר לצדיק, יש לו יראת, ומפחד ממנו יתברך, וכן
 יש לו אהבה שאוהב רק את הבורא יתברך שמו,
 כי אין לו שום אהבה אל שום גשמיות העולם
 הזה. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א',
 סימן קלה), שאדם צריך כל-כף לאהב את הצדיק,
 הרבה יותר מאהבת נשים — שזו אהבה נפולה,
 כמו שכתוב (שמואל-ב' א, כו): "נפלאתה אהבתך
 מאהבת נשים", אבל לאהב את הצדיקים צריכים
 אהבה כל-כף חזקה, כי הצדיק מקרב אותי אל
 הקדוש-ברוך-הוא, הצדיק מחזק ומעודד ומשמח
 אותי, כי אני שבור, מלא עוונות, מלא חטאים
 ופשעים, ואני יודע מה לעשות, אני מקרב
 אל הצדיק, והצדיק פוקח את עיני, שאתחיל
 להסתפל על הקדוש-ברוך-הוא, וברגע שאדם
 מסתפל על הבורא יתברך שמו, אני חייו חיים
 אחרים לגמרי, שזה "יראת הני"ה טהורה עומדת
 לעד", היראה שהיא נקייה בלי שום רבב, אינו
 מפחד משום בריה רק מהקדוש-ברוך-הוא, זה
 עומד לו לנצח.

החיים שלנו פל-כף קצרים, הנה אנחנו כאן, ועוד מעט נצא מכאן, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סא), שהשבעים שנה פורחים לאדם כמו רבע שעה. אדם חושב שהוא יחיה לנצח, יש לפניו עוד פל-כף הרבה שנים, אזי אינו מתאמץ ללמד תורה; כי באמת כל יהודי רוצה ללמד תורה, כי הנשמה והתורה זה אחד, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עח), שהחיות של האדם זה התורה, ונמצא, איך יכולים לעזב את התורה, שהיא החיות? אלא אדם אומר לעצמו: יש לי עוד זמן, אני אחיה מאה שנה וכו', ודוחה ודוחה למחר, ובין כך עובר יום ולילה, ועוד שבוע, ועוד חדש, ועוד שנה וכו'. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (נלקוט תהלים תרעה): יראת השם טהורה עומדת לעד, זה המלמד תורה בטוהרה. לכן כל בחור צריך להתחתן מה שיותר מהר, כי כך כתוב בזהר: כל זמן שאדם לבד, הוא נקרא 'פולג גוף', חצי גוף, והתורה מעידה עליו שהוא לא טוב, כמו שכתוב (בראשית ב, יח): "לא טוב היות האדם לבדו", ולכן כדי למצא את הזיווג, צריכים לבוא אל הצדיק, כמוכא בדברי רבנו ז"ל

(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט), שהצדיק הוא שד"ך, המשדך את כל השדוכים; וברגע שאדם זוכה ובא אל הצדיק, הצדיק מוצא לו את הזוג, וזוכה ליראה ואהבה, שזה היחוד העליון בין איש לאשה. האיש הוא אהבה, והאשה יראה, וביחד נעשה שלמות, כמאמרם ז"ל (סוטה יז.): איש ואשה זכו — שכינה ביניהם, לאיש יש י' ולאשה ה', שזה י"ה, "פי בי"ה הוי"ה צור עולמים"; וזה עקר השלמות — לזכר שהקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם, וצריך לפחד ממנו, אשר זהו אוצרו יתברך, כמו שכתוב (ישעיה לג, ו): "יראת השם היא אוצרו", וזו חכמה הכי גדולה — לירא רק ממנו יתברך. כמו שכתוב (תהלים קיא, י): "ראשית חכמה יראת הוי"ה"; ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו בזה העולם, אלא מתחזק ומתקרב אל הצדיק, ואוהב את הצדיק ומתקשר אליו, ואינו עוזב אותו, על-ידי-זה יזכה ליראה ואהבה. וכתוב בזהר (ח"ג כח.): יראה ואהבה שני גדפין ופורחים לעילא; כמו צפור שיש לה שני כנפים לעוף, כך כל מצוה צריכה להיות ביראה ובאהבה, שאלו שני הכנפים שעולים אתם לשמים, וזהו שמוכא בזהר (תקוני זהר כה:): כל פקודא דלית לה גדפין, לא פרחת לעילא;

כָּל מִצְוָה שֶׁאֵין לָהּ כְּנָפִים, לֹא עוֹלָה לְמַעְלָה, כִּי הִירָאָה וְהֶאֱהָבָה מַעֲלוֹת אֶת הַכֹּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה. אֲבָל לְזָכוֹת לִירָאָה וְהֶאֱהָבָה אֵי אֶפְשָׁר, רַק עַל-יְדֵי שְׂבָאִים אֶל הַצַּדִּיק.

וְלָכֵן מֵאַחַר שֶׁזָּכְנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁאֲנוּ יוֹדְעִים מְרַבִּי אֱמֶת כְּזֶה, רַבִּי נוֹרָא וְנִפְלֵא כְּזֶה, עָלֵינוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּיִתְרָה שְׂאֵת וּבְיִתְרָה עַז, וְכִיצַד? עַל-יְדֵי שִׁשּׁוּקָדִים וּמִתְמִידִים בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים. כִּי רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצב), אֲשֶׁר פָּנִיו, שְׂכָלוֹ וְנִשְׁמָתוֹ הֵם בְּתוֹךְ הַסֶּפֶר; אִם רוֹצִים לְרְאוֹת אֶת הַצַּדִּיק, צְרִיכִים לְהִסְתַּכֵּל הַרְבֵּה בְּסִפְרֵי שְׁלוֹ, שֶׁשֵּׁם הַפָּנִים שְׁלוֹ, הַשְּׂכָל וְהַנִּשְׁמָה שְׁלוֹ. וְלָכֵן מִי שֶׁלֹּמֵד הַרְבֵּה "לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן", עַד שֶׁשָּׂגוּר עַל פִּיו, הוּא רוֹאֶה אֶת רַבְּנוּ ז"ל, אִם אָדָם לֹמֵד הַרְבֵּה "סִפְרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת" וְ"סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת" עַד שֶׁשָּׂגוּר עַל פִּיו, הוּא רוֹאֶה אֶת רַבְּנוּ ז"ל, אִם אָדָם לֹמֵד הַרְבֵּה שִׁיחוּתָיו הַקְּדוּשׁוֹת עַד שֶׁשָּׂגוּרוֹת עַל פִּיו, הוּא רוֹאֶה אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְלָכֵן מִי שֶׁרוֹצֶה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב בְּאַמֶּת אֶל רַבְּנוּ ז"ל, צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּקִי הַרְבֵּה מְאֹד בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים, אַחֲרַת הוּא מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ וְאֶת אַחֲרִים, וְכָכָל שְׁלֹמְדִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר

ספרי רבנו ז"ל, עד שנקנסים בתוך האדם, אזי אלהים את הצדיק אהבה כל-כך חזקה, שאף פעם לא יתרחקו ממנו, וזו נקראת באמת התקרבות אל הצדיק, לא-כן אם אנו רואים אדם, שהיה עד עכשו מקרב אל הצדיק, ואחר-כך עזב את הצדיק, סימן שאף פעם לא היה מקרב אליו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן קנג): מי שמקרב עצמו לצדיק, וקרבתו אינו בתמימות, על-ידי-זה נהפך אחר-כך לרודף, כי סימן שאף פעם לא היה מקרב לצדיק. ולכן עלינו לקחת את עצמנו בדינו, ולדעת — אם אנו רוצים להיות מקרבים אל רבנו ז"ל, ההכרח ללמד ספריו הקדושים, עד שיהיו שגורים על פינו, ולחזר על זה פעמים אין מספר, עד שיהיו חקוקים על לבנו, ואז נהיה מקרבים אל הצדיק, שזו השלמות. ועל-ידי הצדיק מקבלים יראה ואהבה, שהם שני הכנפים לעלות למעלה לשמים. אבל צריך להתפלל הרבה אליו יתברך, שיזכה להיות מקרב אל הצדיק, כי כן כתוב (משלי ב, ה): "אז תבין יראת ה'ה, ודעת אלקים תמצא", אם אדם מתפלל הרבה שיפתח לו המוח, ומתחיל להבין מה זה יראת השם, אז הוא מוצא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה, שזה "אז תבין

יראת ה' הוֹי"ה, וְדַעַת אֱלֹקִים תִּמְצָא", שְׁמוּצָא אֶת
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶפְלוּ בְטַבֵּעַ, שְׁנָה גְדֹל הַפְּלִגַת
 מַעֲלַת גְּדֻלַת הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַדְּבוּק תָּמִיד בְּיִרְאַת
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׁאֶפְלוּ כְּשִׁמְדַת הַדִּין עוֹבְרַת עָלָיו,
 שְׁנָה כָּלֵל הַצְּרוּת וְהִסּוּרִים, שְׁכָּל אֶחָד מֵצִיֵּק לוֹ
 וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו, הוּא אֵינוֹ מִתְפַּעֵל, אֲלֵא מִתְקַרֵּב אֶל
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
 מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קסג), שְׁהַצְּדִיק — כָּלֵם מְדַבְּרִים
 עָלָיו וְלוֹעֲסִים אוֹתוֹ, וְהוּא צָרִיף לְהִיּוֹת בְּפֹה שֶׁל כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד, הוּא צָרִיף לְעַבֵּר אֶת הִסּוּרִים, עִם כָּל
 זֹאת הַצְּדִיק מִתְחַזֵּק, וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבָר, אֲלֵא
 מִתְקַרֵּב יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְיוֹדֵעַ, שְׁכָּל מֵה
 שְׁמִדְּבָרִים עָלָיו וּמִשְׁפִּילִים וּמִבְזִים אוֹתוֹ, זֶה רַק
 כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רס): הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הָאָדָם
 זֶה הַדְּבוּר, כְּמוֹ שְׁכֶתוּב (בְּרֵאשִׁית ב, יט): "נֶפֶשׁ חַיָּה
 הוּא שְׁמוֹ", שְׁנָה רוּחַ מְמַלְלָא, וְלִכְּן כְּמוֹ שְׁיִישׁ
 מְסִירוֹת נֶפֶשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׁהוֹרְגִים אֶחָד, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 מֵצִילִים אֶת שְׁאָר נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כֵּן יֵשׁ צְדִיק
 שְׁשֵׁמוֹ נַעֲשֶׂה זֹל בְּעֵינֵי קָלִים, רִיקִים וּפּוֹחֲזִים,
 נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, אוֹכְלֵי טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, מְחַלְלֵי
 שֶׁבֶת, בוֹעֲלֵי גְדוֹת, וְעוֹשִׂים כָּל הָעֲבֻרוֹת שְׁבַעְעוֹלָם,

והם מדברים על הצדיק, ועושים ממנו צחוק, ודיקא על ידי זה הקדוש-ברוך-הוא מציל נשמות ישראל, והצדיקים יודעים, שכל מה שמדברים עליהם, זה רק לטובתם.

ולכן הגיע הזמן, שנקח עצמנו בידינו, ונתחיל להתבודד להקדוש-ברוך-הוא בכל יום, לצאת לשדה ולטפס על ההר ולצעק אל הקדוש-ברוך-הוא, שיזכה לפתח לעצמו את הדעת והשכל. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לו), שמי שפגם, רחמנא לצלן, בפגם הברית, צריך לצעק ע' קלין כיולדת, שקדם הלידה צועקת ע' קלין, כדי להוליד את המחין צריכים לצעק. וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כא): כדי להוליד את המחין צריכים הרבה לצעק — בין בתורה ובין בתפלה, להתפלל השלש תפלות: שחרית, מנחה, ערבית בקול, ולצעק בתפלה. וכן כשלומודים משנה וגמרא, צריכים ללמד בקול ובנגון, וזה פותח לאדם את המוח, עד שזוכה להבין ולהשפיל יראת הוי"ה, ומוצא את האלקות שבכל הבריא, שזה מה שהחכם מפל האדם אומר: "אז תבין יראת הוי"ה ודעת אלקים

תמצא"; ולכן עלינו להתחזק בירתר שאת ובירתר עז, ולהיות דבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, ולחפש רק אחריו יתברך, ולבקש הרבה על יראת שמים, כי כף אומרים חכמינו הקדושים (קהלת רבה, פרשה ג', סימן יח): גדולה היא היראה, ששמים וארץ לא נבראו אלא בזכות היראה; כל הבריאה כלה לא נבראה אלא בשביל היראת שמים. ואומרים חכמינו הקדושים (ילקוט דברים תתנה): אין לו להקדוש-ברוך-הוא בבית גנזיו, אלא אוצר של יראת שמים. ולכן עלינו לחפש אחר יראת שמים, לחפש היכן יראת השם, ואם אנחנו זוכים ליראת השם. ואומרים חכמינו הקדושים (בית עולמים קלב:): אין לו להקדוש-ברוך-הוא בעולמו, אלא ד' אמות של יראת שמים; ולכן עלינו להשמר מאד מאד שבד' אמות שלנו תהיה יראת השם, שנפחד רק מהקדוש-ברוך-הוא, ולא מבשר ודם. וזה זוכים על-ידי הרבה התבודדות, שמתבודדים לפניו יתברך. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה), שהתבודדות היא עליונה מהכל, דהינו שאדם מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וכל צרכיו מבקש ממנו יתברך. אבל זה לא בא קל, כי באפן שאדם יוכל לדבר אליו יתברך, צריך

שֶׁתְּהִיָּה לוֹ אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזֻכָּכָת, לִידַע שְׂאִין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֵּל, וְכַמוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן סב): וּבְאֵמֶת אִם הָיָה אָדָם מְאֲמִין שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא עַל יָדוֹ, וְשׁוֹמֵעַ כָּל דְּבוּר וְדְבוּר, בְּיָדָאֵי הָיָה מְדַקְדֵּק מְאֹד עַל דְּבוּרוֹ, וּמִחֲמַת שְׂאִינוֹ זֹכֶה לָזֶה, לָכֵן מִמַּעַט לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. וְלָכֵן צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ גַּם עַל זֶה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיִזְכֶּה לִירְאָה גְּדוֹלָה כְּזוֹ, שְׂיִרְגִישׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה וּמִסְתַּכֵּל עָלָיו, שְׂזוֹ שְׁלֵמוֹת יִרְאֵת הַשֵּׁם, שְׂאֲנַחְנוּ צְרִיכִים הַרְבֵּה הַרְבֵּה לְלַמֵּד, אֲשֶׁר זֶה מֵה שֶׁדוֹד הַמֶּלֶךְ אֹמֵר (תהלים לה, יב): "לְכוּ בָנִים שִׁמְעוּ לִי יִרְאֵת הַיְיָ אֱלֹהֵיכֶם, מִי הָאִישׁ הַחֲפֵץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים לִירְאוֹת טוֹב", מִיְהוּ הָאָדָם שֶׁחֲפֵץ בְּחַיִּים, וְרוֹצֵה לְחַיּוֹת חַיִּים נְצַחִיִּים, אוֹהֵב אֶת כָּל הַיָּמִים שְׁלוֹ, וְרוֹצֵה לִירְאוֹת אֶת הַטוֹב שְׂיִישׁ בְּכָל יוֹם, הַעֲצֵה לָזֶה: "נִצֵּר לְשׁוֹנֵךְ מִרַע, וּשְׂפֹתֶיךָ מִדְּבַר מְרָמָה", שְׂצַרְיָךְ לְשֹׁמֵר עַל הַדְּבוּר. טַבַּע שֶׁל כָּל אָדָם וּבִפְרָט שֶׁל בַּחוּר שְׂאוֹהֵב לְפִטְפֹט, כִּי אֵין לוֹ מֵה לַעֲשׂוֹת, וּמַחוּ מְלֵא זָבָל וְלְכֻלּוֹךְ מִחֲטָאֵת נְעוּרִים, אֲזַי אֵינוֹ מִרְגִישׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה, וּמִסְפָּר סְפוּרִים עַל דָּא וְעַל הָא, הוּא רוֹאֵה כָּל

מיני בני-אדם ומתלוצץ מהם, מספר ספורי הכל נריק, שראה צפריים, חיות ועופות, פרחים יפים, נהרות וימים, הרים וגבעות, ומדבר שטיות, בשעה שיכול לדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, ואם עושה כן, כל דקה זה יחוד הוי"ה, ומקיים מצות עשה של יחוד השם, כי מדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, עצם הדבור שמדבר זה מביאו לגלוי אלקות, שממלא את כל העולם כלו עם אלקות, ומגרש את החשך. ובשביל זה אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז), שהצדיק יושב בחדרו, ומדבר דבורי אמונה, וזה הולך מסוף העולם ועד סופו. ולפתע אנשים חוזרים בתשובה, וגויים מתגיירים, ואיש אינו יודע מה קרה, ישנה התעוררות לתשובה, ואפלו גויים מתגיירים, ומהיכן זה בא? אומר רבנו ז"ל, דבר זה כתוב אצל מרדכי הצדיק (אסתר ט, ד): "ושמעו הולך בכל המדינות"; מרדכי הצדיק הוא הכופר בעבודה זרה, ולכן נקרא איש יהודי, שמדבר דבורי אמונה בחדרו, אבל הקול הולך מסוף העולם ועד סופו, ונכנס בתוך בני אדם ומתעוררים בתשובה, ואיש אינו מבין מאין הקולת הללו, שקוראים לו ומנענעים אותו: "חזר בתשובה", ואפלו לגוי קוראים להתגייר ולהתקרב

אליו יתברך, עד שבתוף ספריהם מוצאים הפך אמונתם, כי מתחילים לראות שאין בזה העולם רק הקדוש-ברוך-הוא.

ולכן הגיע הזמן, שנעבד הרבה על יראת השם, ונפחד רק מהקדוש-ברוך-הוא, ונזכה תמיד לחשב רק מהקדוש-ברוך-הוא, ונזכה ללמוד התורה הקדושה, שאין טוב הימנה, ותהיה לנו יראת שמים, ונזכה להתקרב אל הצדיק האמת, שהוא מכניס בנו יראת השם, כמו שכתוב (משלי טו, לג): "יראת ה' היא מוסר חכמה, ולפני כבוד ענוה", אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עו), שענוה ושלמות זוכים על-ידי התקרבות אל הצדיק, וככל שאדם מכניס בעצמו יותר דעת הצדיק, נכנסת בו ענוה ושלמות, וכבר אינו רוצה מאומה רק את הקדוש-ברוך-הוא, וזה מביאו לתחית המתים, כי עד עכשו היה מת, כי רשעים בחייהם קרויים מתים, ואים בלי בליוני אנשים חיים, אבל באמת הם בליוני מתים המסתובבים בתכריכים, כי מי שאינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא הוא מת, ומפל שפן מי שמזיק לשני, הוא חיה בדמות אדם, היום גם כלב מלבישים בלבוש, גם

סוס וַחֲמֹר מִלְּבִישִׁים יָפֶה עִם סָרְטִים וְאַפָּף, כָּף
 מִסְתּוֹכְבִים בְּלִיּוֹנֵי חֲמוּרִים וְסוּסִים עַל שְׁתֵּי רַגְלָיִם,
 וְהֵם בְּבַחֲנֵינָת מֵתִים, כִּי אִם אֵינָם מִכִּירִים אֶת
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין הֵם חַיִּים. אֵף בְּרַגְעַ שְׁזוֹכִים
 לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, הוּא מַחְיֶה מֵתִים,
 וְכִיצַד? עַל-יַדֵּי שְׂמֵכָנִים בְּנוֹ יִרְאֵת ה', שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה
 אָנוּ זוֹכִים לְאַרְיכוֹת יָמִים, כִּי יִרְאֵת הַיְיָ תוֹסִיף
 יָמִים. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְהַחֲדִיר בְּעַצְמוֹ דְּבוּרִים אֱלוֹ,
 שְׂאֵז תִּהְיֶה לוֹ אַרְיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים, כָּל יוֹם יִהְיֶה
 אֶצְלוֹ יוֹם אַחֵר, יוֹם חֲדָשׁ, וְיִרְצֶה בּוֹ לְלַמֵּד כָּל-כָּף
 הַרְבֵּה מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְּרָשׁ, בְּרִיתוֹת
 וְתוֹסְפּוֹת, יִרְצֶה כָּל-כָּף לְהִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה וּלְהִתְקַרֵּב
 אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא יִסִּיחַ דַּעַת מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ
 כְּרַגְעַ, וְיֵאֱהָב אֶת הַצַּדִּיק, שְׂזוֹ שְׁלֵמוֹת הַטּוֹב. וְלִכֵּן
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִקְרָא טוֹב, וְהַצַּדִּיקִים נִקְרָאִים
 טוֹב, וְהַתּוֹרָה נִקְרָאת טוֹב, וְאֵז הוּא נִכְלָל בְּטוֹב,
 אֲשֶׁר אֵין עוֹד דְּבָר חָשׁוּב בְּחַיֵּי הָאָדָם כְּמַדַּת הַטּוֹב,
 וְטַבַּע הַטּוֹב לְהִיטִיב, שְׂזוֹ הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאָנוּ צְרִיכִים
 — לְהַרְבוֹת בְּאַהֲבַת הַבְּרִיּוֹת, וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד זֶה
 לְזֶה, כְּמֵאֲמָרָם ו'ל (יְלִקוּט הוֹשַׁע תְּקַכב): חָבִיב עָלַי
 הַחֶסֶד שְׂאֵתֶם עוֹשִׂים זֶה לְזֶה, יוֹתֵר מִכָּל הַזְּבַח
 שְׂזַבַּח לְפָנַי שְׁלֵמָה; וְאֵיךְ זוֹכִים לְזֶה? עַל-יַדֵּי יִרְאֵת

כג

יראת השם

השם. יזכנו הקדוש-ברוך-הוא להיות מקרבים אל הצדיק, שאצלו מקבלים יראת השם, כמו שפיתוב (שמואל-ב' כג, ג): "צור ישראל מושל באדם, צדיק מושל יראת אלקים". הקדוש-ברוך-הוא יעזר לנו, שבאמת נזכה כבר להכלל באין סוף ברוך הוא, ולא נדע משום דבר רק מהבורא יתברך שמו!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לעילוי נשמת

מזר אבינו ע"ה רפאל בן אליהו

נלב"ע י"ג בניסן ה'תשס"ג נ"ע

ולע"נ דודתי מצנה מלכה בת יוכבד,

גדעון חיים בן שרה, דוד בן כריה,

יוכבד בת מרים, רחל בת חנה,

אליהו בן יצחק, ירמיהו בן דוד,

הרצל בן תמרה

ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות ולהצלחה ברוחניות ובגשמיות

מרת אימי תמרה בת רחל

ירמיהו אורי בן תמרה,

יצחק בן תמרה

יהודית בת אורה, אליעזר

שלמה בן יהודית

אליהו בן תמרה, צפורה בת שרה

דוד בן תמרה, מנשה בן

תמרה, בני בן תמרה, יוכבד

בת תמרה

מיכאל בן ליאנה לאה ומשפ'

יוסף בן כריה, שרה בת נעימי,

דתו דוד בן רחל

אליהו בן רחל ומשפ'

נעם בן אסתר ומשפ'

ולזרע בר קיימא בנים זכרים

ובנות צדיקים וצדיקות **לאליהו בן**

תמרה ולציפורה בת שרה אכ"ר!

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הכללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי
חסיד ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי-חסיתי בך: ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-כם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתני: ה יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי: ז אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל-אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל בבודי אף-בשרי ישכן לבטח: י כי לא-תעזב נפשי לשאול לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע בְּסוּי הַטָּאָה: ב אֲשֶׁרִי־אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי־הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשֹׁאֲנָתִי בְּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה הִתְכַבֵּר עָלַי יְדָד נְהַפֵּךְ לְשֹׁדֵי בְּתַרְבְּנֵי קוּיִן סְלָה: ה הַטָּאָתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרָתִי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאָתָּ עֵוֹן הַטָּאָתִי סְלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל בְּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצֵּא רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה א סֵתֵר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי רְנֵי פֶלֶט תִּסּוּבְּנֵי סְלָה: ח אֲשַׁכְּלֶךָ וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ א כְּסוֹס כְּפָרָד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבוֹטָה בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵוּ: יא שְׂמַחוּ בִּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ בְּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה א יִשְׁמְרֶהוּ וִיחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרְצָן וְאֶל־תִּתְנַהוּ בְּנַפְשׁ אִיְבֵיוֹ: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִי כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכָתָּה בְּחֵלְיוֹ: ה אֲנִי־אִמְרָתִי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי־הַטָּאָתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם־כָּא לְרֹאוֹת א שְׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּי־אֲוֹן לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי וְיִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דַּבֵּר־בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בְּטַחַתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמְי הַגְּדִיל עָלַי עַקֵּב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

ידעתי כי חפצת בי כי לא יריע איבי עלי: יג ואני בתמי
תמכת בי ותצילני לפניה לעולם: יד ברוך יהוה | אלהי
ישראל מהעולם ועד העולם אמן | ואמן:

מב א למנצח משפיל לבני-קרה: ב פאיל תערג על-אפיקי-
מים בן נפשי תערג אליך אלהים: ג צמאה נפשי |
לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: ד היתהלי
דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל-היום איה אלהיך:
ה אלה אופרה | ואשפכה עלי | נפשי כי אעבר | בסף אהרם
עד-בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חוגג:
ו מה-תשתוחחי | נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד
אודנו ישועות פניו: ז אלהי עלי נפשי תשתוחח על-בן אפרך
מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: ח תהום-אל-תהום קורא
לקול צנוריה כל-משבריה ונגיף עלי עברו: ט יומם | יצנה
יהוה | חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי: י אומרה |
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלה בלחץ אויב:
יא ברעה | בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל-היום איה
אלהיך: יב מה-תשתוחחי | נפשי ומה-תהמי עלי הוחלי
לאלהים כי-עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

נט א למנצח אל-תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו
את-חבית להמיתו: ב הצילני מאיבי | אלהי ממתקוממי
תשגבני: ג הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי
הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא-פשעי ולא-חטאתי
יהוה: ה בלי-עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי וראה: ו ואתה
יהוה-אלהים | צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל-הגוים
אל-תחן כל-בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו כפלב

ויסובבו עיר: ח הנה | וביעון בפייהם תרבות בשפתותיהם
 כי מי שמע: ט ואתה יהודה תשחק למו תלעג לכל גוים: י עז
 אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמני
 אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם | פן ישפחו עמי הניעמו
 בהילך והורידמו מגנו אדני: יג חפאת פיו דבר שפתימו
 וילכו בגאונם ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה
 ואינמו ונדעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישבו לערב יהמו כפלב ויסובבו עיר: טז חמה יניעון
 לאכל אם לא ישבעו ולינו: יז ואני | אשיר ענך וארנן לבקר
 חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך
 אשמרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסוף
 לרעות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר:
 י השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי
 היא שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם
 פלאך: יג והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרפך מי אל גדול באלהים: טו אתה האל

(* באמרוך אל אלהים תכוין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמד בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוד מים | אלהים ראוד מים יחילו אף
 ירגזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 חצציד יתחלכו: יט קול רעמד | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרפד ושבילד במים רבים
 ועקבותיה לא נדעו: כא נחית כצאן עמד ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה היית לנו
 בדר ודר: ב במרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלה:
 ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל ויבש: ז כי כלינו באפד
 ובחמתך נבחלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהם עמל ואנן כי-גז חיש ונעפה: יא מי-יודע עז אפד
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו בן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו כימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך והדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
 עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התחללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְדֶּה: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה מִפְּתֵיו
 וּמִשְׁפָּטֵי־פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר
 צְוֹה לְאַלְפֵי דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
 י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ
 אֲתָן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן חֹבֵל נְחֹלְתְכֶם: יב בְּהִיוֹתְם מְתֵי מִסְפָּר
 כְּמַעֲט וְגָרִים בְּהֵ: יג וַיִּתְחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי מִמַּמְלֶכֶה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב
 עַל־הָאָרֶץ כָּל־מִטְהַלְחֵם שָׁבֵר: יז שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְד
 נִמְכָר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכָּבֵל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה
 בֹּא־דִבְרוּ אֲמֵרַת יְהוָה צְרַפְתָּהוּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ מִשַּׁל
 עַמִּים וַיִּפְתַּחְתָּהוּ: כא שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשַּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
 כב לְאִסֹּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ וּזְקִנָיו יַחֲבֹם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמָהוּ מִצְרַיִם:
 כה הִפְדָּה לְבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָיו: כו שְׁלַח מִשָּׂה
 עֲבָדוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחַר־בוֹ: כז שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו וּמִפְּתֵים
 בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח הַשֶּׁדֶךְ וַיַּחֲשֶׁד וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּה
 אֶת־מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת־דָּנְתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ־צַפְרָדַיִם
 בְּחַדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרַב כְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבֹּת בְּאֶרֶץ־ם: לג וַיִּדַּךְ גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתֶּם
 וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּה וַיִּלְקַח וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה וַיֵּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ־ם וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיִּדַּךְ
 כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ־ם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם: לז וַיִּזְצִיאֵם בְּכֶסֶף
 וַזָּהַב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו בּוֹשָׁל: לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם מִי־נִפְל
 פַחְדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּה וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְהֵה:

מ שאל ויבא שלו ולחם שמים ישביעם: מא פתח צור ויזובו
מים הלכו בציות נהר: מב פי זכר את דבר קדשו את
אברהם עבדו: מג ויצא עמו בששון ברנה את בחיריו:
מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים וירשו: מה בעבור |
ישמרו חקיו ותורתיו יגצרו הללויה:

קלז א על נהרות | בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו
את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו פנדותינו: ג כי
שם שאלנו שובנו דברי שיר ותולדנו שמחה שירו לנו
משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נבר:
ה אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש
שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדם את יום ירושלים האמרים
ערו | ערו עד היסוד בה: ח בת כל השודדה אשרי שושלים
לך את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפץ את עלליך
אל הסלע:

קנ א הללויה | הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
שופר הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו
במנים וענב: ה הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי
תרועה: ו כל הנשמה תהלל זה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרום
יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: